

DEN NYE MENNESKEHETEN

Den guddommelige plan

Som i alle store avgjørende perioder i menneskets historie går menneskeheten nå gjennom sin smertefulle åndelige gjenfødelse. Sterke destruktive krefter er på ferde og synes å være de dominerende for øyeblikket, men de konstruktive og skapende kreftene som kommer til å frigjøre menneskeheten, blir også utløst gjennom flere kanaler. Selv om disse lyskreftene hovedsakelig arbeider i det stille, vil de med tiden måtte bringe de forvandlingene som kommer til å gjøre menneskehetens videre åndelige utvikling stø og sikker. Alt dette er en del av den guddommelige plan, som er å gi en sulten og sliten verden en ny forsyning av den evige og eneste Sannhet.

Krig et symptom på alvorligere problemer

Det presserende problemet som menneskeheten står overfor i dag, er å finne midler og metoder som kan eliminere konkurranse, konflikt og rivalisering i alle de subtile og grove formene disse antar på livets ulike områder. Militære kriger er selvfølgelig de mest åpenbare kilder til kaos og ødeleggelse. Kriger i seg selv utgjør imidlertid ikke menneskehetens mest sentrale problem, de er snarere ytre symptomer på noe alvorligere, som de har sine røtter i. Kriger og de lidelsene de fører med seg, kan ikke avverges ved antikrigspropaganda alene; hvis de skal forsvinne fra menneskehetens historie, vil det være nødvendig å angripe den egentlige årsak. Selv når militære kriger ikke utkjemper, ligger individer og grupper av individer konstant i økonomisk eller andre subtile former for krig med hverandre. Militære kriger, med alle de grusomheter de medfører, bryter bare løs når disse underliggende årsakene blir provosert.

Egoisme og selviskhet

Årsaken til det kaoset som nedfeller seg i krig, er at de fleste mennesker er i egoismens og egeninteressenes grep, og de uttrykker sin egoisme og egeninteresse både individuelt og kollektivt. Dette er et liv i illusoriske verdier, og mennesket er fanget i det. Å møte sannheten er å erkjenne livets enhet i og gjennom dets mangfoldige manifestasjoner. Å ha denne forståelsen er å glemme det begrensende selvet i realiseringen av livets enhet.

Krig unødvendig og fornuftsstridig

Med denne demringen av ekte forståelse ville krig umiddelbart forsvinne som problem. Krig må bli sett på som så klart både unødvendig og fornuftsstridig at det aktuelle problemet ikke blir hvordan krigen skal stoppes, men hvordan man kan føre åndelige krig mot den sinnsinnstillingen som er ansvarlig for en slik grusom og smertefull tingenes tilstand. I lyset fra sannheten om at alt liv er ett, blir samarbeid og harmoni naturlig og uunngåelig. Hovedoppgaven for de som er dypt engasjert i menneskehetens gjenoppbygging, blir derfor å gjøre sitt ytterste for å fordrive den åndelige uvitenheten som menneskeheten er dekket av.

Selvet må elimineres fra alle livsområder

Kriger oppstår ikke utelukkende for å sikre en materiell justering. De er ofte produktet av en ukritisk identifisering med snevre interesser, som gjennom tilknytning blir inkludert i den delen av verden som betraktes som "min". Den materielle justeringen er bare en del av det større problemet, som dreier seg om å få til en åndelig justering. En åndelig justering krever at selvet elimineres, ikke bare fra de materielle aspektene ved livet, men også fra de områdene som påvirker menneskets intellektuelle, emosjonelle og kulturelle liv.

Materiell justering krever åndelig forståelse

Å forstå menneskehetens problem som noe som blott og bart dreier seg om nok mat, er å redusere mennesket til dyrenes nivå. Men selv når mennesket påtar seg den begrensede oppgaven det er å sikre en ren materiell utjevning, kan han bare lykkes i sitt forsett hvis han har åndelig forståelse. Økonomisk justering blir umulig hvis ikke folk forstår at det ikke kan finnes noen planmessig kollektiv samhandling på det økonomiske området før egeninteressene viker plassen for selvoppofrende kjærlighet. Ellers kan ikke menneskeheten, selv med den beste utrustning og den høyeste effektivitet på det materielle området, unngå konflikt og utilstrekkelighet.

Vitenskapens rettmessige plass

Den Nye Menneskeheten, som vil tre frem fra dagens kamp og lidelse, kommer ikke til å ignorere vitenskapen eller de praktiske resultatene den har oppnådd. Det er feil å betrakte vitenskap som anti-åndelig. Vitenskapen hjelper eller hindrer åndelighet avhengig av hva den benyttes til. Akkurat slik sann kunst uttrykker åndelighet, kan også vitenskapen, når den håndteres på rett måte, være åndens uttrykk og fullbyrdelse. Vitenskapens sannheter om den fysiske kroppen og dens liv i den fysiske verden kan være medium for sjelens selvkunnskap; men for å tjene dette formålet, må de integreres i en større åndelig forståelse. Denne omfatter en sikker innsikt i sanne og varige verdier. Hvis en slik åndelig forståelse ikke er til stede, risikerer man at vitenskapens sannheter og ferdigheter blir brukt til gjensidig ødeleggelse og til et liv som bidrar til å styrke de lenkene som binder ånden. Menneskehetens all-sidige fremgang kan garanteres bare hvis vitenskap og religion går videre hånd i hånd.

Behov for åndelig erfaring

Den Nye Menneskehetens kommende sivilisasjon skal besjeles av levende åndelig erfaring, ikke av tørre intellektuelle læresetninger. Åndelig erfaring fatter de dypere sannheter som ikke er tilgjengelige for det blotte intellekt; den kan ikke fødes av intellektet alene. Åndelig sannhet kan ofte konstateres og uttrykkes gjennom intellektet; og intellektet er utvilsomt til en viss hjelp når det gjelder å kommunisere åndelig erfaring. Men i seg selv er ikke intellektet tilstrekkelig hvis mennesket skal settes i stand til å oppnå åndelig erfaring eller kommunisere den til andre. Hvis to personer har hatt vondt i hodet, kan de i fellesskap utforske sin erfaring med hodepine og gjøre den eksplisitt for seg selv gjennom intellektet. Hvis en person aldri har opplevd å ha vondt i hodet, vil intellektuelle forklaringer uansett ikke være nok til at han skal kunne forstå hva hodepine er. Intellektuelle forklaringer kan aldri bli en erstatning for åndelig erfaring; i beste fall kan de forberede grunnen for den.

Åndelige erfaringers natur og plass

Åndelig erfaring omfatter mer enn det som kan gripes av det blotte intellekt. Dette understrekes gjerne ved å kalle den en mystisk opplevelse. Mystisisme blir ofte sett på som noe anti-intellektuelt,

noe dunkelt og forvirret, eller noe som er uten praktisk betydning eller forbindelse til erfaringen. Egentlig er ikke ekte mystisisme noe av dette. Det er ikke noe irrasjonelt i ekte mystisisme når den er det den skal være, nemlig en visjon av Virkeligheten. Den er en form for persepsjon som er absolutt klar, og den er så praktisk at den kan leves hvert minutt av livet og finne uttrykk i hverdagens plikter. Dens forbindelse med erfaringen er så dyp at den i én forstand er den endelige forståelse av all erfaring.

Når en åndelig opplevelse beskrives som mystisk, skal man ikke gå ut fra at den er noe overnaturlig, eller helt utenfor rekkevidde for den menneskelige bevissthet. Det som menes, er at det begrensede menneskelige intellekt ikke har tilgang til den åndelige erfaring før intellektet overskrider sine grenser og opplyses av direkte realisering av Det Uendelige. Jesus Kristus pekte på veien til åndelig erfaring da han sa: "Forlat alt og følg meg". Dette betyr at mennesket må forlate begrensninger og etablere seg i Guds uendelige liv. En ekte åndelig opplevelse innebærer ikke bare å realisere sjelens natur mens man krysser bevissthetens høyere plan, den innebærer også en riktig innstilling til verdslige plikter. Hvis den mister kontakten med livets forskjellige aspekter, har vi å gjøre med en nevrotisk reaksjon, som er langt fra å være en åndelig opplevelse.

Åndelig opplevelser ikke å finne i flukt

Den åndelige erfaring som skal gi liv og energi til Den Nye Menneskeheten, må ikke være en reaksjon på de strenge og kompromissløse kravene livets realiteter stiller. De som ikke evner å tilpasse seg livets stadige foranderlighet, har en tendens til å vike tilbake fra livets realiteter og søke tilflukt og beskyttelse i en selvskapt festning av illusjoner. En slik reaksjon er et forsøk på å forevige sin atskilte eksistens gjennom å beskytte den mot kravene livet stiller. Den kan bare gi en pseudoløsning på livets problemer ved at den skaffer til veie en falsk følelse av sikkerhet og selvtilstrekkelighet. Den er ikke en gang en utvikling mot en sann og varig løsning, den er tvert i mot et sidespor på den sanne åndelige sti. Igjen og igjen vil mennesket bli drevet ut av sine innbilte tilfluktssteder av nye og uimotståelige bølger av liv, og han vil bare utsette seg for nye former for lidelse når han prøver å beskytte sin separatisttilværelse gjennom flukt.

Den Nye Menneskeheten vil ikke være knyttet til ytre former

Akkurat slik en person noen ganger prøver å holde fast på sin separatistiske tilværelse gjennom flukt, kan han også prøve å holde fast på den gjennom ukritisk identifisering med former, seremonier og ritualer, eller med tradisjoner og konvensjoner. Former, seremonier, ritualer, tradisjoner og konvensjoner legger i de fleste tilfelle bånd på det uendelige liv når det søker forløsning. Hvis de var fleksible medier for det grenseløse livets uttrykk, ville de vært en ressurs snarere enn et handikap når det guddommelige liv søker å sikre sin fullbyrdelse på jorden. Men som regel har de en tendens til å samle prestisje og rettigheter for egen del, uavhengig av det livet de måtte uttrykke. Når dette skjer, må enhver tilknytning til dem etter hvert lede til at livet blir drastisk innskrenket og begrenset.

Den Nye Menneskeheten vil bli befridd fra et liv i begrensninger, slik at åndens skapende liv får uhindret spillerom. Den vil bryte bindingene til ytre former og la dem underordne seg åndens behov. Det begrensede livet med de illusjonene og falske verdiene som holder liv i det, vil bli erstattet av et ubegrenset liv i Sannheten; og de begrensningene som det separatistiske selvet lever gjennom, vil visne bort når de berøres av ekte forståelse.

Identifisering med snever gruppe er en form for begrenset selv

På samme måte som en person ofte prøver å holde fast på sin separatisttilværelse gjennom flukt eller gjennom identifisering med ytre former, kan han også prøve å holde fast på den gjennom identifisering med en eller annen snever klasse, trosretning, sekt eller religion, eller med de kategoriene som baseres på kjønn. Her kan det se ut som om individet har mistet sin separatistiske tilværelse

gjennom å identifisere seg med et større hele. Men i virkeligheten *uttrykker* han ofte sin separatisttilværelse gjennom en slik identifikasjon, som setter ham i stand til å nyte sin følelse av å være atskilt fra de andre, som tilhører en annen klasse, nasjonalitet, tro, sekt, religion eller kjønn.

Det begrensede selv lever gjennom motsetninger

Den separatistiske eksistens får sin væren og styrke gjennom å identifisere seg med én av motsetningene og se seg selv i kontrast til de andre. Et individ kan prøve å beskytte sin separatistiske tilværelse gjennom identifisering med én ideologi snarere enn en annen, eller med sin forestilling om godt i kontrast til sin idé om vondt. Det som kommer ut av identifisering med snevre grupper eller begrensede idealer er ikke at det separatistiske selvet virkelig smelter sammen med noe, det bare ligner på det. Det begrensede selvets virkelige sammensmelting med det universelle livets hav innebærer en fullstendig oppgivelse av separatistisk eksistens i alle dens former.

Håp for fremtiden

Det store flertall av menneskeheten er fanget i et grep av selvhevdende og separatistiske tilbøyeligheter. Den som overmannes av synet av menneskeheten i disse lenkene, må bare kjenne en uavbrutt fortvilelse over dens fremtid. Man må gå dypere inn på dagens realiteter for å få et riktig perspektiv på menneskehetens nåværende elendighet. Den Nye Menneskehetens virkelige potensialer ligger skjult for dem som bare betrakter verdenssituasjonens overflate, men de eksisterer, og behøver bare gnisten fra åndelig forståelse for å få fritt spillerom og full effekt. Lysten, hatet og grådighetens krefter produserer uoverskuelig elendighet og kaos. Men menneskenaturens ene forsonende trekk er imidlertid at selv midt blant nedbrytende krefter vil det alltid finnes kjærlighet i en eller annen form.

Kjærligheten må være fri fra begrensninger

Selv kriger krever at man fungerer i samforstand, men dette samarbeidets spillerom begrenses på en kunstig måte når man identifiserer seg med en begrenset gruppe eller ideal. Krieger utkjempes ofte på grunn av en slags kjærlighet, selv om det er en misforstått kjærlighet. For at kjærligheten skal kunne utfolde seg, må den være ubesværet og ubegrenset. Kjærlighet finnes egentlig på alle menneskelivets områder, men den ligger latent eller blir begrenset og forgiftet av personlige ambisjoner, rasestolthet, snever lojalitet og rivalisering, og tilknytninger til kjønn, nasjonalitet, sekt, kaste og religion. Hvis menneskeheten skal kunne gjenoppstå, må menneskehjertet låses opp, slik at en ny kjærlighet blir født inn i det—en kjærlighet som ikke kjenner fordervelse og er helt fri fra individuell og kollektiv grådighet.

Kjærligheten er essensielt selv-overførende

Den Nye Menneskeheten vil bli til gjennom at kjærligheten forløses i umåtelig overflod, og denne kjærlighetens forløsning kan komme gjennom en åndelig vekkelse skapt av de Fullkomne Mestere¹. Kjærligheten kan ikke fødes av ren beslutsomhet; ved å bruke viljen kan man i beste fall bli pliktoppfyllende. Gjennom kamp og anstrengelse kan man lykkes i å bringe sin ytre handling i overensstemmelse med sin idé om hva som er rett; men slike handlinger er åndelig golde fordi de mangler den spontane kjærlighetens indre skjønnhet.

Kjærligheten må velle spontant frem fra det indre; den lar seg på ingen måte påvirke av noe slags innvendig eller utvendig maktbruk. Kjærlighet og tvang vil aldri kunne høre sammen; men mens kjærligheten ikke kan tvinges på noen, kan den vekkes gjennom kjærligheten selv. Kjærligheten er

¹ Se *Ordlister*.

essensielt selv-overførende: de som ikke har den, blir smittet av de som har den. De som mottar kjærlighet fra andre, kan ikke motta den uten å gi en respons. Dette er—i seg selv—kjærlighetens natur. Sann kjærlighet er uovervinnelig og uimotståelig. Den blir ved å samle krefter og spre seg selv, inntil den til sist forvandler alt den berører. Menneskeheten vil oppnå en ny værens- og levemåte gjennom den rene kjærlighetens frie og ubesværede spill fra hjerte til hjerte.

Menneskehetens gjenløsning gjennom guddommelig kjærlighet

Når man erkjenner at det ikke er noe krav som er sterkere enn kravene til Det universelle guddommelige Liv—som uten unntak inkluderer alle og alt—vil kjærligheten ikke bare skape fred, harmoni og lykke på de sosiale, nasjonale og internasjonale områder, den vil skinne i sin egen renhet og skjønnhet. Tosidighetens angrep preller av på guddommelig kjærlighet; den er et uttrykk for selveste guddommen. Det er gjennom guddommelig kjærlighet at Den Nye Menneskeheten samstemmes med den guddommelige plan. Guddommelig kjærlighet vil ikke bare bringe uforgjengelig sødme og uendelig salighet inn i det personlige liv, den vil også gjøre Den Nye Menneskehetens tidsalder mulig. Gjennom guddommelig kjærlighet vil Den Nye Menneskeheten lære seg kunsten å leve harmonisk og i fellesskap. Den vil fri seg fra døde formers tyranni og utløse den åndelige visdoms skapende liv. Den vil kvitte seg med alle illusjoner og etablere seg i Sannheten; den vil nyte fred og varig lykke; den vil bli innvidd til Det Evige liv.